

НА ВЕЛИКА СЪБОТА ЕДНО НЕ ТОЛКОВА ВЕЛИКО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

На Велика събота, точно преди Великден в 9.00 ч. АМ/демек сутринта/ паркираме колата пред хижа Млечино. Правим проучвателно ходене за Родопския поход през май.

По информация на председателя на Туристическото дружество в Кърджали, там не би трябвало да има никого. Все пак, на едно балконче на хижата се веят няколко чифта, явно прани гащи. Та от там отсъждаме, че гащите си имат и собственик. Независимо от това, въпросният собственик не се появява никакъв въпреки нашите вопли "Ехо, Ехо, Е..... и прочие" под балкончето.

Няма значение! Ние си потегляме по пътя. По пътя. Звучи доста безобидно. Но всъщност въпросният "път" не е нищо друго освен едно голямо неизвестно. По принцип целта ни е да намерим пътеката от х. Млечино до х. Боровица. На пръв поглед нищо трудно. Въпросната пътека е почти "магистрала", съдейки от всички карти на Родопите.

Не след дълго се озоваваме в гората. Но каква гора! Господи! Направо да ти се доплаче! Падналите през февруари и март снегове буквално са я смляли! Всъщност почти няма гора в истинския смисъл на думата. Има една огромна пустош от паднали, пречупени и изкоренени дървета. Не може да се различи нищо - нито път, нито пътечка, нито маркировка. Нищичко! Само клони, трънаци и корени!

За по-ясно тръгваме по реката. Пресичаме я един два пъти, но това не ни довежда до нищо. Самото корито на реката е препречено от паднали дървета, камъни и наноси. Вече сме доста навътре не само в речното корито, но и в покосената гора. Толкова навътре, че нито е да вървим напред, нито да се върнем обратно! /Ако трябва да сме точни вече ни е направо "вътрешно"/. До толкова сме блокирани от падналите дървета, че губим ориентация. Оказва се, че всичко около нас са само дънери, клони, коренаци и тръни. Видимост никаква. Единственият начин да се ориентираме е по карта и компас. /*Тук е моментът да спомена, че без светлия пример на Д-р Вальо Янев, който винаги носи окачени на шията компас и карта не бихме се оправили в тази тежка ситуация./ Компасът показва, че трябва да се преодолее едно много стръмно „нещо“, което все още не знаем накъде ще ни изведе. Единственото разбираемо за момента е, че че "нещото" е един "голям чеп", който в следствие се оказва само началото на безумно качване на някакво идиотско било.

Не стига това, че преодоляваме всички тези паднали дървета и дънери, но и девинелацията си я бива! Направо е 4X4. Искам да кажа, че пипаме с ръце върха на обувките си. Демек, разбираме как нашите древни прадеди маймуночовеците са ходели на четири крака. Резултатът се отразява в издрани длани, синини и тръни по всички части на тялото.

/*Отново с препратка, към хората от клуб Турист Кремиковци, не можем да се похвалим с никакъв снимков материал, както Боби би документирал събитието, понеже наистина сме в много екстремна- сървайвър ситуация!/*

Та в крайна сметка, за около 4-5 часа преодоляване на гореописания терен се озоваваме в населено място, което не знаем кое е, въпреки че сме почти сигурни, че е с. Боровица.

Може би някой би попитал как сме разбрали, че се намираме в населено място. Ами много просто. Първо виждаме къщи и второ хора. Първият човек, който зърваме, излизайки от гората е едно забрадено същество с шалвари - по всяка вероятност жена. Така се и оказва. Жена, която копае градина.

"Добър ден!" - казваме ние.

А тя: "Йош гелдин" и още нещо неразбираемо.

Ние пак: "Добър ден!",

а тя отново "Йош гелдин" и пак нещо неразбираемо.

Ние: "Кое е това село?" ,

а тя: "Ахтала-бахтала....нещо си....." и сочи с ръка някаква пътека между къщите...

Все пак разбираме, че е нужно да вървим между къщите. И правилно.

Съвсем скоро селото ни се открива като на длан, накацало по съседните баири. А ние идваме някъде от високо, та го виждаме живописно разпръснато от двете страни на яркозеленото дере. Има си всичко това село. И червени покриви, и сиви каменни зидове, и старателни нивички, и бяло минаре. По логика, се запътваме към джамията. Там ще да е центъра. Там ще да има хора, които може би говорят български и ще ни опътят.

Наистина, долу в дерето, където е и центъра на селото е реката - с прекрасни водоскоци. Освен джамията, има и чешма. Както навсякъде в Родопите е изградена паметна беседка. И именно там срещаме още един човек. Пак жена. Но този път, поназнайваща български.

Понеже явно се появяваме от „нищото“ в селото, пък и сме определено живописна гледка с големите раници, жената завързва разговор с нас. Чак след като подробно се информира какви сме, от къде сме, къде отиваме и какво ще правим точно, словоохотливо ни изяснява, че наистина сме в с. Боровица. Навярно заради жалкия ни „горянски“ вид обяснява, че в селото има магазин, от който можем да си закупим всичко! Сигурно изглеждаме гладни и тя се разтревожва, че може да изядем някоя местна кокошка или нещо друго. Нашият въпрос на къде да тръгнем за с. Рибарци обаче я затруднява, понеже речниковия й запас от български думи явно не е от най-богатите. За по- лесно се покачва на един по- височък камък и нагледно ни посочва всичко. Тъй като ние се намираме в центъра на селото, а то е разположено в дере с два срещуположни склона, не е трудно да ни се посочи пътя, който се вижда добре. За да бъде по-ясна, жената жестикулира като вятърна мелница ни показва, че трябва да вървим „натака“/сочейки надясно/, а не „натака“ /сочейки наляво. Решавам да уточня: „не наляво, а надясно, така ли?“ – „да, да натака, а не натака...“. Повече от разбрано! Само за информация, в последствие се оказва, че пътят всъщност е „натака“, ама направо. Другата ценна информация, която получаваме от жената е, че „гора – лош“, а „път- хубав“. С много ръкомахане и викове „вай-вай“, тя иска да ни каже в никакъв случай да не се връщаме през гората отново, но кой да слуша...!

По пътя срещаме и един местен старец, който се оказва доста по-компетентен от жената и ни казва, че такова с. Рибарци въобще не съществува, но той много добре познава София и знае Овча Купул и трамвай № 5. Дори така се умилява, от факта, че сме от София, че с просълзени очи целува и прегръща мъжката част от групата.

Въпреки пълната дезинформация успяваме да отидем там, където трябва, а именно на носа на яз. Кърджали, който е на една ръка разстояние от х. Боровица. До тук-добре. Сега обаче ни предстои отново да се върнем при колата. Часът вече е 3,30 PM/демек следобед/.

Този път решаваме да се върнем по другото било, а не по това по което дойдохме с надеждата, че там гората ще е по-проходима и може би ще намерим маркирана пътека, пък макар и затрупана с клони и паднали дървета.

„Гора- лош!...Гора-лош!...Гора- лош!...“ това кънти в ушите ми на всяко промушване, прескачане, провиране, оплитане през падналата гора, в която отново сме се озовали.

„Път- хубав!... Път- хубав!... Път- хубав!...“ , всеки път когато иглите на боровите клони ме шибат по лицето или се чудя къде да стъпя между дънерите.

С две думи – попадаме в капан! Първо гората по това било се оказва още по-свирепо повалена и оплетена, второ отново няма и помен от маркировка или просечена пътека и трето часът вече е 5 следобед, а ние сме изминали едва няколкостотин метра из гората.

Ех, добра жено от чешмата, защо не те послушахме!

Вече нямаме избор и решаваме да се върнем за да тръгнем по пътя. Тъй като сме се качили доста нависоко, попадаме в една от махалите на селото, незнайно как „закрепена“ на стръмния склон. Там на тяснатата калдаръмена уличка седят няколко местни мъже. От начало се правят се, че не ни забелязват, въпреки че, убедена съм, до преди малко са ни наблюдавали от високо как излизаме безславно от гората. Явно вече изглеждаме доста мизерно, но те запазват достойнството ни като не задават излишни въпроси. Само отговарят на нашите. Питаме ги за пътеката, която сме се опитали да намерим. Да, имало е такава пътека и правилно сме се насочили по нея, но сега гората е повалена и е абсолютно невъзможно да се премине. Направо невероятно, но ни пожелават ни весели празници! Показват от къде да минем за да излезем на асфалтовия път, който трябва да ни отведе до с. Млечино. Дори един от тях ни придружава доста надалеч, за да е сигурен, че няма да се объркаме. Без следа от презрителни усмивки или злорадство ни съветват да махаме на всички преминаващи коли за да ни вземе някой, защото „път много, дълго асфалт, село далечен“.

И за пореден път днес слизаме от единия склон на селото за да се изкачим пак на отсрещния и да се докопаем до асфалтовия път. Има-няма час и половина. Но това село е истинска наблюдателница. От отсрещния баир хората вече са ни видяли и навярно разбрали що за птици сме, та охотно ни пускат да минем за по-напряко направо през дворовете им.

Все още слънцето огрява изумрудено-зеления пасторален пейзаж на село Боровица, но това няма да е за дълго понеже часът вече е 18,30. По информация на нашите приятели от махалата, по пътя има около 7-8 километра до Млечино/*всъщност са поне 20/ и ние правим сметка, че може би ще успеем да го вземем за около два часа, въпреки че умората е започнала сериозно да си казва думата. Е, няма какво да се прави! Глътка водичка, затягане на раницата и бодр крачка по асфалта.

Но, както се случва само в приказките, не щеш ли зад нас се чува шум на автомобил. Мигновено решаваме да стопираме. Естествено аз като жена, излизам на предна позиция, въпреки че със сигурност нямам никаква визия на съблазнителна стопаджийка. За наше учудване колата спира и някой отвътре направо отваря вратите. Не пита за къде сме. Само казва, че е до близкото село Малко Прахово. Нищо! Все пак ще ни спести малко път.

Тъкмо Човекът/човек е с голяма буква, понеже заслужава!/ ни оставя в Малко Прахово и Късметът отново ни се появява под формата на друг автомобил. Този път по-смело стопираме и О! радост! Пак без никакви уговорки ще бъдем превозени до с. Голямо Прахово! В колата разказваме за

пореден път днешните си патила и благодарим, че са ни взели на стоп до Голямо Прахово. От там до Млечино вече наистина оставали около 7 км. Радваме се, понеже сме спестили страшно много път.

Но за наше учудване колата подминава селото и след няколко минути спира.

„Хайде слизайте! Това е хижа Млечино. Нали тука ви е колата!“

Не поиска пари този наш спасител. Не разбрахме и името му. *“За хаир го правя”*, каза и отпраща. Дори не изчака нашите благодарности!

БЛАГОДАРЯ ДОБРИ ХОРА! И май добрината няма географски измерения, нито национални, нито етнически. Само дето е твърде съкровена за всеки. Както за този който я дарява, така и за този, който я получава.

Участници: Марги и Руско.

Април 2015 г.

Разказвач: Марги